

Pravljica?

Korošci v Apolobambi

Besedilo: Marta Krejan

V območju Condoririja smo opravili dvodnevno aklimatizacijsko turo (leta 1982 sta tukaj Andrej Gradišnik in Stanko Mihev preplezala prvenstveno smer).

Foto: Stanko Mihev

"Čak, sem pa ja trenirala doma, zakaj sem že na drugem štuku tako zadihana!?" Ne šalim se, čisto zares sem mlela tole misel, ko sem se prvič povzpela po stopnicah hotela v La Pazu, ki leži približno 3000 metrov višje od kraja, kjer živim. Očitno je višina že vplivala na sive celice ali pa sem samo naivno upala, da sem imuna nanjo ...

Bolivija je divja dežela in menda najrevnejša država Južne Amerike. Ljudje se zato med drugim podajajo vse višje v Ande, kjer iščejo zlato. Andi na jugozahodu so manjše od dveh geografskih področij, območje tropskih gozdov namreč zavzema skoraj tri četrtine bolivijskega ozemlja. Slovenci smo precej pogosti obiskovalci Andov, vendar ne ravno bolivijskih, zato je kar malce presenetljivo, da sta letos ta del

južnoameriške celine obiskali kar dve odpravi, in sicer člani Soškega alpinističnega odseka ter člani Alpinističnega kluba Ravne na Koroškem.

Sneguljčica in sedem palčkov

Prijateljica nas je označila za osem pravljčnih bitij, pa ne zaradi kakih značajskih ali vizualnih podobnosti z njimi, pač pa zaradi števila članov in članic(e) ravenske odprave. Iskreno povedano, se je kak teden pred

odhodom nekam v moj trebuh usidral nedoločljiv občutek, ki je spominjal na strah, saj me je prvič čakalo mesec dni trajajoče potovanje in bivanje s samimi "tipi". Ampak, tako ali tako smo imeli isti cilj, tako da so bile misli in aktivnosti celotne ekipe usmerjene predvsem v precej neznano območje Andov, v Apolobambo. In izkazalo se je, da fantje le niso tako neznosni, tisti nedoločljivi občutek v trebuhu pa je v Boliviji kmalu postal povsem določljiv in se je meril v količini porabljenega toaletnega papirja.

Cordillera Apolobamba je gorovje na meji med Perujem in Bolivijo in sega 50 kilometrov z vzhoda na zahod in 30 kilometrov z juga proti severu. Ne glede na to, da na tistem območju razne agencije organizirajo trekinge, so bile informacije, ki smo jih dobili v La Pazu, zelo skope, mnoge pa tudi

Tabor med dvodnevno aklimatizacijsko turo v območju Condoririja Foto: Stanko Mihev

napačne. Seveda tudi zaradi manj obiskanega dela Apolobambe, ki nas je zanimal.

Baza

Po nekajdnevni aklimatizacijski vzponih, ki smo si jih zaradi lege La Paza lahko privoščili kar od tam, nas je na poti proti Apolobambi med celodnevni premetavanjem v kombiju, da je celo plinska jeklenka poletela s strehe, kjer je bila zapakirana z ostalo robo, presenetil dež s snegom. Skoraj neverjetno se zdi, ampak to je bil edini deževni dan v času naše odprave, res pa je v hribih snežilo nekaj dni pred našim prihodom, zaradi česar smo potem v gorah pogosto prakticali ono o dveh korakih naprej in enem ali celo več nazaj.

Po dveh dneh od odhoda iz La Paza smo s prelaza nad jezom Lago Suches okoli 300 višinskih metrov niže zagledali odlično mesto za naš bazni tabor. Rahlo zaskrbljeni smo opazovali

sonce, ki je hitelo za hrib na zahodni strani baze, saj gonjačev z mulami ni bilo od nikoder, mi pa smo tja nosili bolj kot ne prazne nahrbtnike; ko namreč sonce zaide, postane prekleto mrzlo tam zgoraj na 4700 metrih. Hkrati pa smo tuhtali, zakaj nam niso ponudili džipov namesto mul, če pa je tukaj speljano nekaj cesti podobnega. Hvala bogu se ni bilo treba zavijati v folijo in pretrepetati noči, mule so še pred mrakom prinesle naše vreče. Kvazi cesto pa, kot smo kasneje izvedeli, uporabljajo izključno zlatokopi, očitno "navadni" Bolivijci sploh ne vedo, da obstaja.

Razočaranje

Ramiro, domačin, ki nas je vodil do baze, je imel nalogo, da spremlja našega turnega smučarja Štehija na Chaupi Orko, edini šesttisočak v bližini. Zagotovil nam je, da sta za vzpon in vrnitev v bazo dovolj dva dneva, zato sva z Domnom spreminila svoj načrt, spakirala nahrbtnike in že prvi dan smo krenili na turo. Pod ledenikom smo se zavlekli v šotor in se pretvarjali, da spimo. Ob enim ponoči sem spoznala, da tudi

takšno preživljanje noči ni najslabše, saj smo ob tej nečloveški uri že lezli iz spalnih vreč; v hribe se namreč hodi zgodaj. Po sedmih urah bomo na vrhu, sem skušala potolažiti noge, ko jih že do gležnjev nisem več čutila. Po sedmih urah pa je Ramiro ugotovil, da so do vrha še tri ure. In čez eno uro isto ... Razočarani smo obsedeli na nekem grebenu in ugibali, koliko ur bi z Domnom lezla tja gor po zamišljeni smeri (kasneje se je izkazalo, da to, kar smo videli, sploh še ni bil vrh), Štehiju pa je pogled na goro jasno pokazal, da je smučanje tam nemogoče. Spoznanje, da imamo premalo hrane, premalo tekočine in da bi morali postaviti vsaj še en povišani tabor, je bilo razlog, da smo se obrnili, spravili šotora v povišani bazi in se po osemnajstih urah hoje zvalili v šotor v bazi.

Vzponi

Štehi je že naslednji dan z mamljivo ponudbo Ramira prepračil, da gre z njim na vrh Palomani Tranca, s katerega se je po uspešnem vzponu potem spustil s smučmi; Ramiro je ob našem odhodu namreč dobil njegove

"pancerje". Glede na podatke, ki smo jih imeli, je bil to prvi spust na smučeh s tega pettisočaka. Z Domnom sva tisti dan postopala po bazi in se regenerirala, ostali člani pa so se zvečer vrnili s svojih dvodnevni vzponov. V dveh navezah so uspeli splezati na dva vrhova, in sicer na oba po prvenstvenih smereh. So si pa Miha, Vinko in Fižola privoščili vzpon iz druge države, del njihovega dostopa je namreč potekal po Peruju.

Nov cilj mešane naveze je bil vrh Palomani Central, dobro viden z griča nad bazo, linijo, po kateri sva se odločila splezati nanj, pa sta nama pomagala najti Boris in Zapi, ki sta imela dobre fotografije, posnete z gore, na katero sta "potegnila" Koroško smer. Dogovorili smo se, da zanj pustiva postavljen povišani tabor, saj je predstavljal dobro izhodišče še za dva vrhova v bližini.

Precej zbita in nejevoljna sem se zjutraj zvelkla iz šotora povišanega tabora, vso noč sem namreč buljila v platno nad sabo, in potem s težavo potiskala svoje telo proti ledeniku. Domen je bil že sredi slapu, ko sem jaz komaj zapičila cepine. Me je pa led spravil v precej boljšo voljo, čeprav sem že po nekaj metrih spet začela mleti, zakaj gre tole pikanje

doma dosti hitreje. Jasno, nad 5000 metri sem, ne v Logarski! Sto metrov ledu je zamenjalo gaženje, grizenje kolen, pokanje ledenika in izogibanje ledeniškim razpokam, to pa se je zaključilo z dvema raztežajem skalnega plezanja. In nastala je smer Krikosa. Jaz pa srečna "sto na uro", postavila sem namreč svoj osebni višinski rekord - 5633 metrov.

Na vrhu pa presenečenje! V bazi smo imeli satelitski telefon, ki je bil pokvarjen, torej se (razvajeni, kakor smo) slaba dva tedna nismo mogli javiti nikomur. Za "foro" sem na turo s sabo vzela mobilnik in, glej ga zlomka, z vrha 5633 metrov visoke bolivijske gore sva s soplezalcem preko perujskega operaterja domačim sporočila, da je moj zvinjen gleženj edina zoprna stvar, ki se nam je zgodila do takrat.

Zapi in Boris sta naslednji dan delno izkoristila najino gaz, potem pa sta zavila desno in splezala na dva vrhova, za katera nismo vedeli imen. Istega dne so ostali štirje v dveh navezah preplezali smer na bazi najbližjo goro.

Perro

Za zadnjo turo naveze treh smo se odločali med dvema gorama, izbrali

Domen Petek na platoju pod vrhom Palomani Central, v ozadju Chucuyo Grande, naš "knedl"

Foto: Marta Krejan

pa smo tisto, ki je najbolj mikala našega smučarja. Kot nekakšen bel "knedl" je bila videti od daleč. Ali pa kot tista sladka kepica, ki je sicer oblita s čokolado ... V baznem taboru smo imeli nekaj dni prav posebnega gosta. Bogve od kod je prišel prosit za hrano manjši črn pes, *perro* po špansko. In Perro (kaj bi se ubadali z imenom) je, medtem ko smo na dostopu bosi prečkali reko in iskali prehode ter najboljšo možno linijo do zelenega "knedlna", skakljal okoli nas, drvel naprej, se vračal in v nas vzbujal zavist, saj o kaki normalno hitri hoji še brez omar na hrbtu ni bilo možno razmišljati. Mraz je zagrozil še isti trenutek, ko je sonce zašlo, in mi smo se zavili v spalke, Perro pa se je lepo zleknil poleg šotora. Prav zaskrbelo nas je, ker smo imeli malo hrane, bilo je mrzlo, v šotor pa psa res nismo mogli dati. Pa mu je bilo očitno prav udobno; ko smo še v temi zapičili cepine v prvo strmino ledenika, je namreč prav nič utrujeno pripraskal za nami. Spodnjo čeljust sem imela najbrž do kolen: "A je ta pes v resnici en mutiran gams???"

Ekipa v bazi (z leve): stojijo "ta modri" trije Stanko Mihev, Vinko Močilnik, Franc Pušnik in Boris Santner, čepimo kuhar Santos, Marta Krejan, Domen Petek, Sebastjan Zapušek in Primož Šteharik.

Foto: Franc Pušnik

Ledenik je bil precej razbit in leden, da nam je nasmešek kar primrznil na obraze, saj so bile mnoge razpoke vidne, množica ledeniški jezerc zmrznjena, sipkega snega pa je bilo znatno manj kot na ostalih gorah, na katere smo lezli prejšnje dni. Nas je pa skrbelo za gorskega psa, da ga ne bi slučajno morali reševati iz kake razpoke. Ja, pa kaj še! Po pol ure smo že vedeli, da bomo dileme, kje najlaže priti čez največje razpoke, najhitreje rešili tako, da bomo sledili Perru.

Vrh. Zaobljen, lep, zasnežen, čudovit ... Objemi, fotografiranje, zadovoljstvo ... in gremo nazaj! Veter je namreč številko za minusom krepko zvišal. Ker sem sama popolna in absolutna začetnica, kar se (turnega) smučanja tiče, sem še toliko bolj iskrena in na glas občudovala Štehija, ko se je spustil po tisti strmini, ki je sledila zaobljenemu vrhu. Glede na to, da je bilo treba tako gor kot dol lesti z vsem "orožjem" na sebi, je jasno, da je bila strmina za našega štirinožnega vodnika kar huda, pa še ledeniške razpoke so se skrivale pod snegom. Zaradi tega se je pes pri vzpenjanju nekako pognal par metrov, potem pa se zagozdil med strmino in enim od nas in tako do konca največje strmine. Navzdol je pa drsel ... "Še

Perru je bil čisto bled," je potem v bazi ostalim pripovedoval Štehi.

Pravljice je konec

Zabavo je treba zapustiti, ko se imaš "fajn", pravijo ... Pa smo šli. No, tudi hrane nam je že zmanjkalo in morali smo ujeti letalo. O tem, da sem na letališču v Venezueli že videla scenarij, kako moja hči na centru za socialno delo pojasnjuje, da je mati v "luknji" čisto po krivici, ker so ji drogo podtaknili, pa morda ob drugi priložnosti.

Vodja odprave Bolivija 2012 Boris Santner in člani Stanislav Mihev, Franc Pušnik, Vinko Močilnik, Sebastjan Zapušek, Domen Petek, Primož

Šteharik, Marta Krejan smo opravili sedem uspešnih vzponov oz. preplezali prvenstvene smeri in dva smučarska spusta z dveh vrhov v Apolobambi, v bolivijskih Andih. Odprava je trajala od 29. junija do 25. julija 2012. ◉

Pomagali so nam: Optika Kotnik, Mikro-Polo, Metal Ravne, GG Slovenj Gradec, GLL, Občina Ravne na Koroškem, Zavarovalnica Maribor, Zavarovalnica Adriatic, Monter Dravograd, Elektrotim, Medicodent, Elvip, GG INPO, BSH, Benteler, Ritem studio, Vinko Močilnik, ZIP center, KAL, IKD Franc Pušnik, Unigraf, AFC, Contal, Medikem, TEŠ. Vsem pokroviteljem iskrena hvala!

Nahrbtniki
vrhunske oblike in kvalitete!

fs[®] Factory store d.o.o., Griže 125, 3302 Griže • Tel: 03 710 36 86 • E-mail: info@factorystore.si • www.factorystore.si